

TAÐ VAR Í MAI

Leingi var tað, hagar til Bernhard Brim aftur visti seg á skaldavøllinum, men nú kom hann so við einum nýggjum yrkingarsavni, og sum vanligt hava vit altíð nakað nýtt í ventu, tá Bernhard tekur til pennin.

Fáur sum hann dugur at taka til. Altíð fúsar við orðum, ja, viðhvørt so væl tikið til, at vit ikki hava fingið tað betri framborið.

Bernhard Brim er rófroyðurur í málbering, og tá tað ræður um at siga hitt framúr glæsiliga og stuttliga, tá tvørrar honum ikki orð.

Soleiðis eisini á hesum sinni, tá hann við væl valdum orðum aftur leggur nakrar frálíkar orðaleikir aftrat bókaheiminum, sum væl hevur verið ríkaður við bókum av ymiskum slagi, men kanska ikki altíð við tí fóduri, ið skal til fyri

at gera lyndið eitt sindur lættari enn tað til dagligt er hjá teimum, ið hava eitt sindur meira fyri neyðini, enn bara tað, ið gevst í útvarpi og bløðum.

Vit finga so aftur Bernhard Brim fram á pallin, og hesa ferð gevur hann okkum meira enn vanligt.

Hann hevur leitað sær hjálparmann í listarheiminum, ið telist millum teir mætastu.

Oli Petersen hevur teknað til nærum hvørja yrking, og eru hesar tekningar av besta slag — sera væl úr hondum greiddar, meistarliga gjørdar til tað, ið skaldið hevur havt í hyggju.

Jú, einaferð enn steðga við á, lesa, grunda og gera okkara hugleiðingar burtur úr tí, ið her er skapað.

Aftur einaferð er skaldaheimur okkara rúmkauður, og hetta bera vit skaldinum og teimum, ið annars hava gjørt sær ómak við hesum snotuliga hefti, sera stóra tókki fyri.

VIII.

Nordøya Sparikassi

tlf. 5043

stovnaður 1919

tlf. 5043

Renta av innistandandi peningi:

3 mánaða uppsøgn	5 % p. a.
vanlig konti	4 % p. a.
kekkt konti	2 % p. a.

Fyri peningahæddir við longri uppsagnartíð verður renta latin eftir seravtalu.

Avgreiðslutíðin er:

vanligar gerandisdagar kl. 10—12 og kl. 13½—15½
leygardag kl. 10 —12½

Deild: Leirvíkar Sparikassi

avgreiðslutíð: týsdag og friggjadag kl. 15½—17.

Haldið Sosialin !

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Hann sveittaði ógilt — vatn ið lak av svarta andlitinum, ið var á at líta sum skorið úr træ, táð hann spenti ímóti sniðbondunum fyrri at fáa brúnna aftur á beint, hann tráddi djúpt í vøllin til at fáa ser tak og lurtadi eftir, um hon rykti annarleiðis, so hann kundi hoyra, at tað gjordi mun. Og so fór faðir Doonan at hjálpa honum, og tað so natúrligt, sum tað skuldi verið tveir bóltspælarar, ið dugdu gott samanspel. Svertlingurin legði hendur sínar á rygg hansara og tók til at spennu upp eftir — eg hoyrði træverkjð geva seg spakuliga: eg dugdi ikki at siggja, at brúgvín reisti seg aftur, tí menn eru nú ikki buldosarar, men táð faðir Doonan hevði teskað eitthvørt til fyrstodkvinnuna, og hon hevði sett fót á brúnna og var farin eini tvey stig út á hana, tókst tað sum at brúgvín ikki var so laggholl longur.

Ikki í mínum lívi havi eg sæð so óttasligna kvinnu — hon flesti tenningar í tírnadum gnisi. Eg átti at verið farin fyrst — men nazimenn í Wien høvdu gjørt av við tað seinasta eg átti í mær av hjálpseni og dirvi. Eg hugdi ikki at henni — í stað in fyri fór eg sum eitt bý at royna at kvala nakrar nýbirtar

eldar onkustaðnis í trænum. So stæði fyrstodkvinnan at Charlie og faðir Doonan, ið stóðu sum ross og reiðmaður á lopi undir brúnni — hetta kundu teir ikki orka leingi. kvíðni í teimum mundu fara at bresta skjótt, stóðu teir nakað aftrat soleiðis

Eg var ógviliga harmur um teir og rópti: »Skundi tykkum, skundi tykkum, fari nú!»

Hon fór á gongd. Hon gekk sum skreytberi (mannequin) — við rygginum stívum og tómoygd starandi beint fram — uttan at leggja í áskoðarar, nakað sum at hon skuldi havt bókarúgvu á hovdinum. Sjálv-sagt var hon bangin fyrri bert tí at hugsa um at hyggja niður. Brúgvín gav framvegis illt av ser úr gløðandi træverkinum, men hon kom út á miðjuna, og nakrir av teimum leysu plankunum tóku at geva seg undir fótum hennara — so var hon komin í seinnu helvt, og tað brast alt fyrri henni; hon setti í lop við eitt orandi róp, panikkur hevði tikið valdið.

Harry Frobisher tók ímóti henni. Hon svímaði í armar hansara.

Eg hevði nettupp spurt faðir Doonan, um eg kundi veita nakran dugna, táð mál hansara brast honum úr brósti sum

Hví???

so nógv stríð, tá ið tað ikki er neyðugt.

Crede Debonair turkiskmaskinan ger arbeiði nógv lættari, skjótari og betri, og prísurin er sámuligur kr. 545 Spyrjið um treytir.

RADIO-EL tlf. 1397

Tryggingarsambandið FØROYAR

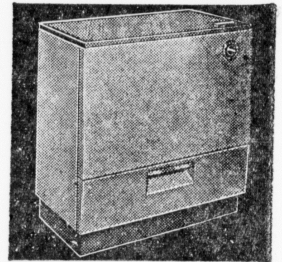
Føroya Kríggstrygging	Tlf. 1090
Føroya Sjóvátrygging	- 1090
Føroya Brunatrygging	- 1098
Føroya Vanlukkutrygging	- 1466

Vit tryggja:

Bátar, skip, vørur, hús, innbúgv, akfør o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging.

HESS-O-DAN den varme-rigtige olie-kamin

- dejlig nem varme
- god økonomi
- indbygget tank...

Pf. Valdemar Lützen

Tórshavn — tlf. 1020

Leskidrykkurin

POMMAC

FRÁ

Føroya Bjór

byrsuskot: Óvitarnir! Skjótt! Bert nakrar isenn!»

Eg fylkti teir á rað, stóg summar fyrri at fáa teir upp. Helst er svøvnur besta heilivág fyrri at stilla — teir høvdu ikki hómang av, hvar teir gingu, teir kendu ikki ótta. Eg beitti teir avstað, tveir og tveir, og teir fóru, sum tað einki skuldi verið fyrri, til gongu í málalýsinum. Brúgvín var sum eitt fólk, ljóðini úr træbuli hennara vóru full av hevndarhuga, höttandi. Eg kveitti eftir tein longstu sniðbondunum, ið longu vóru heilt uppkjøld og tóku at svigna. Men kjot og blóð teirra Charlie og faðir Doonan var nú komið í staðin fyrri. Óvitanna smáu fótur klamsaðu í plankarnar, og dimmu pinkulingarnir hvurvu úti á brúnni ... og so kom mær í nasarnar ræðuligur stankur av brendari ull.

Eg hugdi at Charlie; hann gapaði ógilt, og tað var sum at siggja djóraskort. Heitu gløðurnar ótu seg inn í vaddirnar, inn í rygg hansara — eg veit ikki hvat tað var, eg teyjaði; sviðandi osurin av brennandi ull ella av evidnum kjoti. — Charlie var mynd frá inkvisitionini ella úr seigpingegglum Gestapos.

Tey fyrstu av børnunum vóru langt síðan komin yvir um og himin fór at líða. Frobisher segði frá. So snart tey komu, rópti hann mer um tað og segði: »Fleiri, fleiri, haldið á ...» Tað var sum, at tað ikki

vildi taka nakran enda av børn-um. Nú lat eg fyra og fyra fara isenn, og eg fekk tey at renna við at teska okkurt ræðuligt í oyra á teimum. Tólv vóru nú komin yvir um, og næstu fyra tritlaðu eftir brúnni. Eg hoyrði murrandi djóralljóð frá Charlie, og eg hættaði mær ikki til at hyggja í andlit hansara, ið var so útpint. Eg fonglaðist við at fáa fatur á vatnfloksku míni til at svala rygg hansara, men hon var tóm, og alla tíðina stóð ræðuligi roykurin av brendum kjoti beint upp í nasar mínar. Eg titraði sum av sárhita. Tað var ikki fyrri áskoðara at taka — hvussu mundi tað tá ikki vera fyrri hann sjálvan? Eg rópti eftir børnunum, meðan tey flýggjaðu um brúnna, næstan ikki til at fáa eyga á móti svarta lendinum hinumegin og avgrundini: »Skundi tykkum, skundi tykkum...» Eg meinti við, at tey skuldu skunda sær undan deyðanum, tí nú sá eg langsyllarnar ryðja og boyna, óll brúgvín var farin at lava.

Eg hugdi at faðir Doonan. Hann sat samanstappaður undir Charlie sum fostur í tí dimma kvíði undir brúnni. Fótur hansara boraðu seg í kramparíðum niður í svorðin, hendurnar hvíldu á knønum. Atlas, ið bar varð-öldina alla...

So vóru tey seinastu fyra á veg, og eg veitraði eftir Sonni (hon hevði nettupp spý, stankurin av brendum kjoti er æt-

andi hann ið mest setur fyrri hjartað).

Hon tók annað av avlamingabornunum, og Camille tók tað næsta. Hetta var størsti vandin av øllum, at senda tey útá isenn, men blinda gentan mátti leiðast. Og táð málið í Frobisher aftur ljóðaði úr tryggleikanum, segði eg við tey: »Farið so, gangi varisliga for al ting, hyggi ikki niður!»

Sum herforingi gav eg boð; ikki allir hermenn eru líka djárvir at fara til viggja — og eg var foringi, ið enn ikki hevði teyjað krút, og sum longu var farin at fáa ílt fyrri hjarta, tí at tað nú brátt kom til hansara at fara. Tær tveir genturnar fóru yvir um við smákryplunum á ørumunum. Eg misti tær úr eygsjón. Brúgvín tók at leika í sum fleiri riðir av skambyrsnum isenn. Um tjugu sekundir er endin, hugsaði eg, so dettur alt hetta forkolaða skramblið.

Eg hoyrði, hvussu ræðuliga Charlie jamraði, og eg noyddist at hyggja at honum, at andlitinum við eygunum sprongnum út á kinn. Faðir Doonan hevði eisini hoyrt til og stunaði við av samkenslu. — Ryggurin á svertlinginum var eitt stórt brunasár av tí gløðandi ullini, vaddirnar brendu og vóru nú í koli, og tær klístraðu seg fastar í tað snerkta kjotið ... og so ...

(Framhald)